

ԵՐԵՎԱՆԻ ԳՐԱԳՐԱԿԱՆ ԿՈՄԻՏԵ

ՄՇԽԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի կես տարվանք 6 ռուբլ. Առանձին համարները 5 կոպեկով.

Քիֆոլիում գրվում են միմյանից խմբագրատան մէջ.

Մեր կայանը. Тифлисъ, Редакция «Мшакъ». Կամ Tiflis, Rédaction «Mschak». Տ է Լ Ե Ք Օ Ն № 258.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ (բացի կիրակի և տօն օրերէն).

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով.

Յայտարարութիւնների համար վճարում են իւրաքանչիւր տողատեղին 10 կոպեկի. Տ է Լ Ե Ք Օ Ն № 258.

ՀԻՄՆԱԳԻՐ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

Նունէ Բոմանովնա Միրզոյեան իր որդոց հետ խորին շնորհակալութիւն են յայտնում այն բոլոր անձանց, որոնք ցաւակցութիւն են յայտնել առաջինի որդու և վերջինների եղբոր

ԳԱՐՏԻԷԼ ԶՈՒՐԱԲԵԱՆ ՄԻՐԶՈՅԵԱՆՆԻ

մահվան առիթով ինչպէս անձամբ, այնպէս էլ նամակներով և հեռագրներով 1—1

ԲՈՎԱՆՆԱԳՈՒԹԻՒՆ

Բարի օրինակ.—Ներքին Տեսչութիւն. Հայոց ներկայացումները. Նամակ Մովսէսյանց. Նամակ Աշտարակից, Նամակ Խմբագրութեան. Նամակ Խմբագրութեան. Ներքին լուրեր.—ԱՐՏԱԳԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Նամակ Քիւրքեայից. Արտաքին լուրեր.— ՀԵՆՈՒՄԻՐՆԵՐ.—ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ.— ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ. Անհրաժեշտ ընկերութիւններ.

ԲԱՐԻ ՕՐԻՆԱԿ

Մեր ընթերցողները «Մշակ» ներկայ համարում ապավանք թղթակցութիւնից կը տեղեկանան, որ Աշտարակ գիւղում բացվում է փոխառու-խնայողական ընկերութիւն: Այդ ընկերութեան մասնակցում են բացի Աշտարակի գիւղացիներից նաև հարևան Օշական, Փարպի, Սղուարդ, Կարբի և Մոզնի գիւղերի բնակիչները:

Մենք ողջունում ենք այդ ընկերութեան բացումը, ցանկութիւն յայտնելով, որ նա ունենայ աջողութիւն և որ նոր նախաձեռնող ընկերութիւններ բացվին և մեր գիւղական միւս շրջաններում: Փոխառու-խնայողական ընկերութիւնները միացած արդիւնաբերական և սպառող ընկերակցութիւնների հետ պէտք է կազմեն մի ցանց, որ կամայական պատէ մեր ամբողջ գիւղական աշխարհը:

«Մշակ» մէջ փոխառու-խնայողական ընկերակցութիւններ կազմելու առաջարկը

եղել է նրա հրատարակութեան առաջին տարուց: Այն ժամանակները այդպիսի ընկերակցութիւնները նորութիւն էին և Եւրոպայում: Սակայն ժամանակի ընթացքում եւրոպական երկիրներում նրանք պատուաւորեցին, արմատ բռնեցին, ամբարացան, նոր ճիւղաւորութիւններ ստացան և այժմ ներկայանում են իբրև մի ուժեղ և օգտակար հաստատութիւն, որ մեծ ազդեցութիւն ունի տնտեսական կեանքի վրա:

Արդարև փաստում երեմնապէս փորձեր են արվել այդպիսի ընկերակցութիւններ կազմելու, բայց նրանք կամ մնացել են իրանց սաղմային փիռակի մէջ և կամ ընկել են անհոգ, զանցառու գործավարների ձեռքը և այդ պատճառով քայքայվել են: Այդպիսի ընկերակցութիւնները համակրութիւն և աջակցութիւն չեն զտել տեղական հարուստներին և վաշխառուներին կողմից և շատ անգամ ենթարկվել են նոյն իսկ նրանց կողմից խիստ հայածանքի: Իսկ այն անձինք, որոնք կարող կը լինեն օգնել գիւղական մասային իրանց անկեղծ վերաբերութեամբ կամ խեղճ են եղել իրանց զիրար, նրեթական ազատութեամբ կամ արտաքսով կը գիւղական շրջանից զանազան պատրուակներով:

Անկառնած և այժմ դեռ շատ կան խոչընդոտներ ընկերակցութիւնների առաջընթացումը և աջողութեան համար, բայց աւելացել է այն անձանց թիւը, ո-

րոնք զգում են այդպիսի հիմնարկութիւնների բարերար նշանակութիւնը: Եւ ահա այդ անձինք չը պէտք է թողնեն, որ նոր սկսվող կազմակերպութիւնները վնասվին և ոչնչանան: պէտք է ամեն ջանք գործ դնեն նրանց պահպանելու և զարգացնելու, լաւ իմանալով, որ նրանց ձեռք բերած աջողութիւնը կարող է բարի օրինակ դառնալ և ուրիշ նոյնատեսակ ձեռնարկութիւնների համար:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅՈՑ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՄՆԵՐԸ

Հայոց դրամատեղական ընկերութեան խումբը նոյեմբերի 18-ին ներկայացրեց Շէքսպիրի Օտելլո ողբերգութիւնը: Ի՞նչ յանդուութիւն, լսում էի ես ներկայացումից առաջ մի քանի բերաններից, խաղի Շէքսպիրի գործը եւ ինչ ոյժերով միթէ Աշտարակից յետոյ կարելի է Օտելլո խաղալ: Ես ինչեքի չառ անգամ այս եւ այն գրքում կարդացած, թէ հաշակաւոր անգլիացի դերասան Քիսի մահից յետոյ, Անգլիայում շատերը նոյնպէս կարծում էին, թէ առանց Քիսի անկարելի կը լինի Օտելլո խաղալ: Եւ սակայն ասանակ տարինք անցան Քիսի մահից յետոյ և Օտելլոն շարունակ խաղացվում է: Եթէ ուրեմն Եւրոպայում գտնում են, որ առանց հանձարների էլ կարելի է խաղալ Շէքսպիրի գործը, որովհետեւ հանձարները բացառութիւն են, նոյնպէս եւ մեզ հայերիս նման փոքրիկ ժողովուրդը չը պէտք է յարատեւէ այն կարծիքի մէջ, թէ առանց Աշտարակի կամ նրան հաւասար ոյժի հայոց թատրոնը առաջ գնալ չէ կարող Աշտարակը եկաւ ու անցաւ, թողնելով մի փառաւոր հետք հայկական բեմի պատմութեան մէջ, բայց թատրոնը պէտք է շարունակէ իր գործը եղած ոյժերով, մինչև որ հայ կեանքը, հայ բեմը նորից կը ստեղծէ Աշտարակներ: Եթէ մենք իսկական գեղարուեստական պատկեր չենք ունենայ, բուսական է, որ ունենանք գոնէ նրա գեղարարաց,

նախ ընդօրինակութիւնը, պատճէնը: Եւ մենք կարող ենք ասել, որ պ. Յ. Աբէլեան, իր վրա վերցնելով Օտելլոյի—բուսն և յուզւոյց կը բեր մարմնացնող այդ տիպի—գեղը, թէ եւ մի քանի տեղերում շարժի մէջ էր ընկնում, թէ եւ նրա կը բերի արտայայտութիւնը աստիճանական կիւնէջներ չունէր—իսկ այդ կազմում է Օտելլոյի դերի էութիւնը—այնուամենայնիւ, ընդհանրապէս ասած, լաւ Օտելլո էր եւ նրա կողմից յանդուութիւն չենք համարում Օտելլո խաղալ:

Եւ հայ հասարակութիւնը, գոնէ նրա այն մասը, որ գիտէ ընդհանրապէս վերաբերվել ներկայացումներին, կարծում ենք, դժգոհ չը մեկնեց թատրոնից: Պէտք է ի նկատի ունենալ եւ այն, որ, որքան ինձ յայտնի է անձնապէս, Շէքսպիրի անմահ գործի ներկայացումը դեռ երբէք հայոց բեմի վրա այնպիսի չեղել է փարթամ ակադեմիական տեսք չէ ունեցել, ինչպէս այս անգամ եւ այդ կողմից թատրոնական վարչութեան ջանքերը, անպայման, արժանի են մեծ գովեստների:

Բայց մի բան, որի համար մենք օտարված ենք ծանր յանդիմանութիւններ կարող վարչութեան, որովհետեւ մինչև այժմ այդ մասին արած մեր հարեւանցի դիտողութիւնները նկատողութեան չառնվեցին վարչութեան կողմից, այն է, որ վարչութիւնը թող է ապրիս, որ բազմապարզ հայոց լեզուն այնքան բարբարոսաբար նախառակվի հայոց բեմի վրա: Ես չեմ ուզում թուել բոլոր այն կարեւորները, որոնց ես պատահել եմ գրեթէ բոլոր ներկայացումներ ժամանակ, բայց ես դեռ մի կանոնաւոր, կոկիկ հայոց լեզու չը լսեցի այժմեան բեմից, իսկ այդ հանգամանքին, այնքան բեմից մեզուր, մշակված հայերէն լսելուն՝ ես անապին նշանակութիւն եմ տալիս եւ, կարծում եմ, ինքը վարչութիւնն եւս նշանակութիւն է տալիս, միայն նա բուսականապէս եւս էնէրգիա ցոյց չէ տալիս այդ կենսական պահանջին գոհացումն առլու: Մեր կարծիքով, այս կանէր վարչութիւնը, եթէ կազմէր մի ձեռնհաս ամառաժողով, որին եւ յանձնէր աչքի անցնել ամբողջ թվարտուարը

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն

ԱՆՀՐԱՏԵՏ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Nichts ist wünschenswerter als die Verbreitung des allgemeinen guten Willens, unabhängig von jeder anderen Bedingung. Goethe.

I

Մեր երկիրն առաջադիմում է. մեր ժողովուրդը քաղաքակրթվում է: Այն, բայց սրբան դանդաղ բայելով, սրբան ծանր գոհերով: Ազգայնականութեան ամենամեծ տոկոսը գիւղացի-երկրագործ գաւառաբնէն է կազմում: Իսկ ինչ է ներկայացնում նրա ապրուստը, նրա կենցաղավարութիւնը: Մի մտայ պատկեր՝ ծածկված օտև-տե գծերով:

Ան մի շարք գեանափոր խրճիթներ՝ հողածածկ կառններով, մանրիկ լուսամուտներով, նեղիկ ու ծուռ-ուռու փողոցներով: Դա կովկասեան գիւղն է:

Ան մարդ—արարածների մի փոքրիկ խմբակ՝ պատանոտած չորերով, վշտառածով դէմքերով: Դա գիւղական ընտանիքն է: Կեղտոտ է նրա խրճիթը. կեղտոտ է ամբողջ գիւղը: Կեանքը ծանր թի նման ճնշում է բոլորին: Չարքաչ է այդ կեանքը: Չոր ու ցամաք հացն է գիւղացու սովորական սնունդը. թանկ սպան ու իւղալի կերակուրը սակաւաթիւ ունեւորների բաժինն են կազմում: Իսկ միւսը—դա փարթաւութիւն է: Դա շաղկապութիւն է գիւղացու համար:

Աղքատութիւն—անա այն անյաղթելի ոյժը, որը ցանցի նման ծածկել է մեր գիւղերը:

Մտեցէք, հարցէք գիւղացուն.

—Ինչու է նա աղքատ, ինչու է նա այդքան վատ ապրում...

—Ինչ անեմ, կը պատասխանէ նա ձեզ, ամեն

ինչ թանգացել է. կեանքը դժուարացել է...

Իտանգառ թանգութիւնից

Թողէք գիւղը. մտէք դաւառական քաղաքները եւ դուք այնտեղ էլ նոյն երեւոյթին կը հանդիպէք: Գիշեր-ցերեկ աշխատում է արհեստաւորը, արիւն-քրտինք է թափում նա, բայց դարձեալ չէ կարողանում ծայր-ծայրին հասցնել: Աղքատ է ապրում նրա ընտանիքը. գուրկ է մնում նա քաղաքակրթութեան շատ ու շատ բարիքներից:

Հարցէք պատճառը, եւ դուք այտեղ էլ կը լսէք գանգառ թանգութիւնից:

Մտէք գործարանական կենտրոնները, չփվեցէք բանտրների հետ եւ այն ժամանակ նոյն իսկ ամենաբարձր օրավարձ ունեցողի բերանից կը լսէք.

—Թանգ է ապրուստը, շատ թանգ է: Բոլոր յետ ցցելն անհատին է...

Այդպէս ուրեմն ամեն կողմից զանգոտ է լսվում թանգութեան դէմ Իտանգութիւնն ընդհանուր է: Չարքը նեղում է ամենքին: Իսկ պատճառը Չափազանց խորն են նրա արմատները: Երկրի անասական կեանքի մէջ պէտք է որոնել դրանց ծայրերը: Գիշեր-ցերեկ բայց միթէ չը կայ միջոց թանգութեան դէմ կուռու համար: միթէ չը կայ հնար չարքը գէթ մասամբ թեթեւացնելու համար: Այն, կայ, եւ քաղաքակրթ երկիրներում վաղուց արդէն սկսված է այդ կարիքը, վաղուց արդէն գործարկում է այդ հնարը:

II

Իւրաքանչիւր քաղաք ունի իր վաճառանոցը՝ մանր ու խոշոր խանութներով: Գիւղերն էլ դուրի չեն այդ հիմնարկութիւններից: Ժողովրդի համար ամենամանրածեղ նրեթերն են ծախվում դրանց մէջ, եւ մի ամբողջ դասակարգ է զբաղված այդ գործով—մի դասակարգ, որը միջնորդի դեր է կատարում աշխուժանորդ

ների եւ գործարանատէրերի, արդիւնազորողների եւ սպառողների մէջ, նա հաւաքում է

հում նրեթերը արդիւնաբերողներից եւ ձեռքից ձեռք անցկացնելով հասցնում է մինչև գործարան, մինչև արդիւնազորողի ձեռքը: Եւ ընդհակառակը. գործարաններում պատրաստված ապրանքը նա նոյն ատիճաններով բերում հասցնում է սպառողներին—ժողովրդին:

Պահում է ժողովուրդը այդ միջնորդ դասակարգին—վաճառականներին, բայց սրբան թանգ է նստում այդ բանը: Գնում է սպառողը իրան հարկաւոր սպրանքները, բայց գիտէ նա արդեօք, թէ դրա համար սրբան տեւորող գուժար է վճարում, սրբան օգուտ է ապրիս խանութպանին...

—Թանգ է, ապրուստը թանգացել է, բացահանում են ամեն կողմից եւ դրանով էլ բաւականանում:

Շատերն էլ չարքի սմբողջ մեղքը գցում են միմյանի արդիւնազորողի, այնքան գործարանատէրով վրին: Այն ինչ վաճառական դասակարգն է սպառողներին ամենից շատ շահագործողը:

Այդ իրողութիւնն ապացուցանելու համար գերմանական «Wochen-Bericht des Grosseinkaufs-Gesellschaft Deutscher Consumvereines» թերթը առաջ է բերում հետեւեալ հետաքրքիր տեղեկութիւնները.—Հիւսիսային Ամերիկայում արդիւնազորողների ամենաբարձր օգուտը հասնում է 22%—ի, իսկ վաճառականները շատ քիչ ղէպերում են 30%—ից պակաս օգուտ վերցնում: Պարզեմբ. եթէ ամերիկացին մի օր եւ է խանութից 1 ռուբլու ապրանք է գնում—դրանից միայն 50 կոպեկ է ապրանքի իսկական գինը, մնացածից 30 կոպ. խանութպանի օգուտն է, իսկ 20 կոպ.—գործարանատէրը: Այդպիսով եթէ մի ընտանիք տարեկան 1000 ռ. է ծախում, դրանից 300 ռ. մտնում է խանութպան

ների—վաճառականների գրպանը, իսկ 200 ռ.—գործարանատէրերի: Ուրիշ խօսքով ասած՝ բոլոր ապրանքները իրանց իսկական գնից երկու անգամ թանգ արժեն:

Գերմանիայում վաճառականները տարբեր ապրանքներից տարբեր օգուտ են վերցնում. այն է

Հացահատիկներից.	10—	34%
Ալիւրից		30—
Իւղից	13—	22—
Բրնձից		25—
Քարածուխից	120—	եր. այն

Տնտեսագէտ Գուտամպ Մայէրի հաշուով ամբողջ Գերմանիայում սպառում են տարեկան միջին թվով 8,000,000,000 մարկի ապրանք, որից 2,700,000,000 մարկ միայն վաճառականների օգուտն է կազմում: Ընդհանուր ամամբ բոլոր արդիւնազորողների տարեկան եկամուտը հաղիւ հասնում է 300,000,000 մարկի, ուրեմն գրեթէ տասն անգամ քիչ է վաճառականների արդիւնից: Քաղաքացի իւրաքանչիւր ընտանիք ծախում է տարեկան միջին թվով 1000 մարկ, որից 38 մարկը արդիւնազորողին է բաժին ընկնում, իբրև օգուտ, իսկ 333 մարկ էլ վաճառականին: Գիւղական ընտանիքը ծախում է տարեկան 500 մարկ, որից 18 մարկը արդիւնազորողին է եւ 166 մարկը՝ վաճառականին: Եւ այդպիսի տուրք վճարող ընտանիքների թիւը հասնում է քաղաքներում վեց միլիոնի, իսկ գիւղերում՝ չորս միլիոնի: Պարզ է ուրեմն, թէ սրբան խոշոր գուժար պիտի կազմէ վաճառական դասակարգի օգուտը...

Լեվալէի հաշուով Թրանսիլայում վաճառականների տարեկան եկամուտը հասնում է մտա 4,000,000,000 ֆրանկի, որը կազմում է սպառած ապրանքների մի երրորդ արժէքը: Այդքան պղծալիսս փաստերից յետոյ միթէ

ու ուղղել թարգմանութիւնների լեզուն Մի մուտքէք իտալական աստօք—traduttore, traditore.

ՆԱՄԱԿ ՄՕՍԿՎԱՑԻՑ

Նոյեմբերի 8-ին

Մօսկվայում ապրող հայ ընտանիքները կրկու-երեք ասարի արանից առաջ բարձրովն չէին հետաքրքրվում ոչ հայոց լեզուով եւ ոչ էլ հայոց գրականութեամբ, եւ նորից այդ հաս-գամանքի հայ մասնակիցները կրթվում էին օտար լեզուներով, անձանօթ մայրենի լեզուի հետ: Լեզուները արժանաբար ընտանիքներում ընդունե-ված չէր հայոց լեզուի գործածութիւնը:

Բարեբախտաբար, վերջին երկու-երեք ասար-վայ ընթացքում հայ գաղութի մէջ ծագել է մի ինքնատիպ հայտնաբերում, որից զոքով շատ շատերը աշխատում են խօսել եւ իրանց գաւակներին խօսեցնել տալ հայերէն, որքան այդ հնարաւոր է: Բացի դրանից ընտանիքներում սովորում են հայոց լեզուն ու գրականութիւնը:

Մի այդպիսի յուսադիր հոսանք նկատվում է նաեւ տեղիս ուսանողների մէջ. նրա անգրին մեծամասնութիւնը միտնում են անտեղեակ է հայոց գրականութեան եւ չը գիտէ անգամ խօ-սել հայերէն: Իսկ հիմա զգալի կերպով ուսա-նողութիւնը աշխատում է լրացնել այդ խոչըր պակասը:

Բայց այստեղ եւս հանդէս է գալիս մի այլ խոչընդոտ. դա այս տեղում հայոց գրքերի չը ճարվելն է: Այդ պակասը անխտրաբար զգում են եւ ուսանողները, եւ ընտանիքները, եւ ու-սուղիները... դրան համադրեցողի ապացոյց են պէս անթիւ, անհամար դիմումները, որոնք տարեցատարի անվում են այստեղի բնակիչների կողմից թիֆլիսի եւ Բագուի գրադաճաններին:

Կարծում ենք, որ Գրասպարեան անկեղծանոցի կամ եկեղեցու խորհուրդը անպակ խելացի եւ հեռաւան մի գործ կատարած կը լինի, եթէ միջնորդութիւն յարուստելով՝ եկեղեցու բա-զում մի գրականութիւն բանայ, որը անպայման կունչանցնէ վերոյիշեալ խոչընդոտը, տալով հայ գաղութին եւ ուսանողներին հարկաւոր եղած ընթերցանութեան գրքերն ու գասագրքերը:

Այդ ձեռնարկը, բացի յիշեալ օգուտից, կու-նենայ նաեւ այն օգուտը, որ տարեկան որոշ չափով արդիւնք կը բերէ... Այն, ցանկալի կը լինէր, որ եկեղեցու կամ Գրասպարեան անկե-ղանցի խորհուրդը վերջապէս բարեհաճէր ու-շադրութիւն դարձնել այդ հանգամանքի վրա եւ գործադրել անհրաժեշտ միջոցներ...

Ուսանող՝ Հ. Համբարձումեան

հասկանալի չէ, որ վաճառական դասակարգը, առանց ոչինչ արտադրելու այդքան գումարներ զգլելով ժողովրդից, զգալի չափով թանգաց-նում է կենսական նիւթերը, թանգացնում է ապրուստը:

Այդպէս է Ամերիկայում, այդպէս է եւ Եւրո-պայում, իսկ մեզանում... Աւելի վառ Մեր գիւղերում խանութպաններից շատ շատերը վաճառականութեան հետ միացնում են նաեւ վաշխատութիւնը, որով եւ աւելի հարստաւար-րում են թշուառ ժողովրդին: Մեր քաղաքներ-ում վաճառականները հնար եղածի չափով շահագործում են սպասողներին: Խորհրդաւո-թիւնն ու խաբարայութիւնն էլ երբեմն ձեռք ձեռքի տուած լրացնում են այդ շահագործման պակասորդը—Ապրուստը թանգացել է, գան-դաւովում ենք բոլորս, բայց միթէ բաւական է միայն գանգաւոր: Ոչ: Չարիքը մեղմացնելու համար անհրաժեշտ է որ առաջ հետաքննել հրա-պարակից այդ անկոչ միջնորդներին, այդ պա-րագիտ դասակարգին: Իսկ դրա համար հար-կաւոր է հետեւել քաղաքակիրթ երկիրների օրինակին եւ համարաչափ օյժերով կազմա-կերպել նպատակարար ընկերութիւններ: Որոնք են այդ ընկերութիւնները:

III

1. Սպասողական, 2. փոխառու-խնայողական 3. արդիւնաբերական—ահա այդ ընկերու-թիւնների գլխաւոր անունները: Առում ենք գլխաւոր, որովհետեւ բացի դրանցից կան նաեւ «չինարար ընկերութիւններ»^{*)}, որոնք էժան ու յարմարաւոր բնակարաններ են շինում իրանց անդամների համար եւ զգնող ընկերութիւններ, որոնք ձեռնաւ պայմաններով հում նիւթեր, գործիքներ ու մեքենաներ են գնում իրանց ան-դամների համար:

*) Տես Շ. Ն. Սոմբարտ: „Рабочее движение на Запад“.

ՆԱՄԱԿ ԱՇՏԱՐԱԿԻՑ

Նոյեմբերի 4-ին

Սկզբունքով վճարված է էլմիստի գաւառում բանալ քաղաքային դպրոց: Յարմար տեղեր, որպէս կենտրոններ, ի նկատի են առնված Աշ-տարակն ու Վաղարշապատը: Արքունական գանձարանից վճարված է ալ ապագայ դպրոցի տարեկան նպաստ մօտ 4,400 ռ. եւ շինու-թիւնը: Հիմա Վաղարշապատը եւ Աշտարակը, առանձին-առանձին վերցրած, որը կարող է իր միջոցներից օգնութեան գալ գանձարանին, նրանք է յաղթանակը:

Այդ էր պատճառը, որ հոկտեմբերի 27-ին Աշտարակի հասարակական դատարանի շինու-թեան մէջ տեղացիները խնդրեցին տեղիս ու-սակական պիտատու պ. Գոգոբերձէին՝ դի-մելու ուր հարկն է, եւ պարոնը յանձն առաւ միջնորդելու Աշտարակում բանալ քաղաքային դպրոցը:

Ինչպէս լրեցինք, Վաղարշապատը իր շրջա-կայ ինչ գիւղերով խոտասացի է տարեկան 1800 ռ. նպաստ, իսկ Աշտարակն իրականը է ստացել մինչեւ ամսիս 15-ը յայտնելու իր նպատակը քանակութիւնը:

Մենք հաստատ համոզված ենք, որ աշտա-րակիցը յետ չեն մնալ օգնութեան գործում, նոյն իսկ պատրաստ են շինութեան գեղերը տալ եւ հէնց տալիք նիւթական քանակու-թիւնը աւելի է Վաղարշապատի խոտասացից:

Բացի նպատակի թելից աւելի յարգելի պատ-ճաններ ունի Աշտարակը քան Վաղարշապատը, ուստի հարկաւոր է ուշադրութիւն դարձնել եւ գրանց վրա Վաղարշապատին միացել են 9 գիւղ մօտ 1000 առն ընտելով. Աշտարակին էլ կարող են միանալ նոյնքան գիւղեր եւ նոյն ընտելիչների թւով: Վաղարշապատի եւ իր գիւղերում կան 3—4 ժողովրդական ուսում-նարաններ, Աշտարակում եւ շրջակայ մօտիկ գիւ-ղերում կան 6 ուսումնարաններ, որոնք աւելի մօտ տարածութեան վրա են գտնվում կենտ-րոնին, 3—7 վերաւ հեռաւորութեան վրա, քան Վաղարշապատի ուսումնարան ունեցող գիւ-ղերը: Յետոյ Վաղարշապատը իր գիւղերով աւելի յարմարութիւն ունի կազմած լինելու Երեւանի հետ եւ մօտիկ տարածութեան վրա է, որի արդիւնքն է վայելում է, քան Աշտա-րակը, մանաւանդ շրջակայ գիւղերը, որոնցից ոչ մի աշակերտ չէր գտնի Գրասպարեան ասօ-րիում:

Այս բոլորից յետոյ հրաւիրում ենք աշտա-րակցիներին եւ շրջակայ մօտիկ ու յարմա-րութիւն ունեցող գիւղացիներին ձեռք-ձեռքի տուած ամեն ջանք գործ դնել, որ աշտարակն Աշտարակում, իրբեւ միակ յարմարաւոր տե-ղում, բանալ դպրոցը: Ի հարկէ, ոչ թէ այս-պէս այսքանը, որ այդ բոլոր ընկերութիւնները իրանց արդիւնաւէտ ազդեցութեամբ շատ մեծ դեր են խաղում ներկայ ստատեակական կենտրոնում եւ արդէն, խիտ ցանցի նման, ծածկել են ամ-բողջ քաղաքակիրթ աշխարհը՝ Ամերիկան ու Եւրոպան: Փաստերն այնքան զօրեղ են, այն-քան յուստուած, որ գերմանացի հեղինակ Էրնստ Բուշ իր «Die soziale Frage und ihre Lösung» վերնագրով գրութեմը մէջ աշխատում է ապա-ցուցանել, թէ նոյն իսկ ամբողջ սօցիալական հարցը կարելի է լուծել միմիայն այդպիսի ըն-կերութիւնների շնորհիւ: Չափազանցութեան է չափ հարկէ, բայց այդ չափազանցութեան մէջ էլ ճշմարտութեան մի խոչըր մասն կայ: Իրողութիւնն այն է, որ «այդպիսի կազմա-կերպութիւնները, ինչպէս առում է հուշակա-ւոր անտեսագէտ Վերներ Չոմբարտ^{*)}, նպաս-տում են քաղաքակիրթութեան զարգացմանը, անհաստատակաւ ազատութեանը եւ որոշ չափով թեթեւացնում են կապիտալիզմի ծանրու-թիւնը...»

Վերջինք, օրինակ, անգլիական «Trade Union»-ները, որոնք զբաղանջում են 1896 թ. հաս-նում էր 17,546,926 ֆունտ ստերլինգի, իսկ անդամների թիւը—1,492,371-ի: Այդ «Union»-ները բացի այն, որ իրանց անդամների բազ-մաթիւ բարիքներ են հասցնում, առկա են նաեւ խոչըր դրամական արդիւնք—տարեկան 6,337,490 ֆունտ ստերլինգ, որը նոյնպէս ան-դամների սեփականութիւնն է կազմում Յայտ-նի Միջնէյ Վերբի ասելով անգլիական բա-նաւորների 20% արդէն անդամակցում է այդ կազմակերպութիւններին եւ ցանկալի հոսանքը մեծեղանում է արդեցատարի:

Բայց միւս քաղաքակիրթ երկիրներն էլ այդ-պէս այսքանը, որ այդ բոլոր ընկերութիւնները իրանց արդիւնաւէտ ազդեցութեամբ շատ մեծ դեր են խաղում ներկայ ստատեակական կենտրոնում եւ արդէն, խիտ ցանցի նման, ծածկել են ամ-բողջ քաղաքակիրթ աշխարհը՝ Ամերիկան ու Եւրոպան: Փաստերն այնքան զօրեղ են, այն-քան յուստուած, որ գերմանացի հեղինակ Էրնստ Բուշ իր «Die soziale Frage und ihre Lösung» վերնագրով գրութեմը մէջ աշխատում է ապա-ցուցանել, թէ նոյն իսկ ամբողջ սօցիալական հարցը կարելի է լուծել միմիայն այդպիսի ըն-կերութիւնների շնորհիւ: Չափազանցութեան է չափ հարկէ, բայց այդ չափազանցութեան մէջ էլ ճշմարտութեան մի խոչըր մասն կայ: Իրողութիւնն այն է, որ «այդպիսի կազմա-կերպութիւնները, ինչպէս առում է հուշակա-ւոր անտեսագէտ Վերներ Չոմբարտ^{*)}, նպաս-տում են քաղաքակիրթութեան զարգացմանը, անհաստատակաւ ազատութեանը եւ որոշ չափով թեթեւացնում են կապիտալիզմի ծանրու-թիւնը...»

Վերջինք, օրինակ, անգլիական «Trade Union»-ները, որոնք զբաղանջում են 1896 թ. հաս-նում էր 17,546,926 ֆունտ ստերլինգի, իսկ անդամների թիւը—1,492,371-ի: Այդ «Union»-ները բացի այն, որ իրանց անդամների բազ-մաթիւ բարիքներ են հասցնում, առկա են նաեւ խոչըր դրամական արդիւնք—տարեկան 6,337,490 ֆունտ ստերլինգ, որը նոյնպէս ան-դամների սեփականութիւնն է կազմում Յայտ-նի Միջնէյ Վերբի ասելով անգլիական բա-նաւորների 20% արդէն անդամակցում է այդ կազմակերպութիւններին եւ ցանկալի հոսանքը մեծեղանում է արդեցատարի:

Բայց միւս քաղաքակիրթ երկիրներն էլ այդ-պէս այսքանը, որ այդ բոլոր ընկերութիւնները իրանց արդիւնաւէտ ազդեցութեամբ շատ մեծ դեր են խաղում ներկայ ստատեակական կենտրոնում եւ արդէն, խիտ ցանցի նման, ծածկել են ամ-բողջ քաղաքակիրթ աշխարհը՝ Ամերիկան ու Եւրոպան: Փաստերն այնքան զօրեղ են, այն-քան յուստուած, որ գերմանացի հեղինակ Էրնստ Բուշ իր «Die soziale Frage und ihre Lösung» վերնագրով գրութեմը մէջ աշխատում է ապա-ցուցանել, թէ նոյն իսկ ամբողջ սօցիալական հարցը կարելի է լուծել միմիայն այդպիսի ըն-կերութիւնների շնորհիւ: Չափազանցութեան է չափ հարկէ, բայց այդ չափազանցութեան մէջ էլ ճշմարտութեան մի խոչըր մասն կայ: Իրողութիւնն այն է, որ «այդպիսի կազմա-կերպութիւնները, ինչպէս առում է հուշակա-ւոր անտեսագէտ Վերներ Չոմբարտ^{*)}, նպաս-տում են քաղաքակիրթութեան զարգացմանը, անհաստատակաւ ազատութեանը եւ որոշ չափով թեթեւացնում են կապիտալիզմի ծանրու-թիւնը...»

Վերջինք, օրինակ, անգլիական «Trade Union»-ները, որոնք զբաղանջում են 1896 թ. հաս-նում էր 17,546,926 ֆունտ ստերլինգի, իսկ անդամների թիւը—1,492,371-ի: Այդ «Union»-ները բացի այն, որ իրանց անդամների բազ-մաթիւ բարիքներ են հասցնում, առկա են նաեւ խոչըր դրամական արդիւնք—տարեկան 6,337,490 ֆունտ ստերլինգ, որը նոյնպէս ան-դամների սեփականութիւնն է կազմում Յայտ-նի Միջնէյ Վերբի ասելով անգլիական բա-նաւորների 20% արդէն անդամակցում է այդ կազմակերպութիւններին եւ ցանկալի հոսանքը մեծեղանում է արդեցատարի:

*) W. Sombart: „Dennoch! Aus Theorie und Geschichte der Gewerkschaftlichen Arbeiterbewegung“. 1900.

անկ գործ ունի «Թատրոն» եւ «Բնադր», այլ սկզբունքը, կրթութեան շահը, ներկայ սօցիա-լական-ստատեակական ծանր պայմանների բար-ւաճման միջոցը: Դա կեանքի եւ մահվան խնդիր է:

Շրջակայ գիւղերից պէտք է աշխատել միաց-նել Աշտարակին Օշականը, Ղզլթաուրը, Եղ-ւարը, Կարբին, Փարպին, Հանապանը եւ այլն. բացի վերջին երկուսից միւս չորսում կան ժո-ղովրդական միջառնա: Չարսոյնը Այդ տեղե-րից միշտ սովորողներ եղել են եւ կան տեղիս արքունական երկրասեան դպրոցում:

«Մշակի» ընթերցողներին յայտնի է, որ ֆի-նանսների մինիստրը թոյլ է տուել տեղումս բանայրւ փոխատու-խնայողական ընկերութիւն: Ընկերութեան մասնակցում են շրջակայ գիւ-ղերից Օշականը, Փարպին, Եղւարը, Կարբին, Մուգնին: Ընկերութիւնը բաղկու է Աշտա-րակում եւ անդամ են ընկերութեան մօտ 460 հոգի: Ճիշդ թիւը մեզ յայտնի չէ, որովհետեւ մասնակցողների ստորագրութիւնները դեռ չեն օտարցվել մինիստրութիւնից: Շուտով լինելու է վարչական անձանց ընտրութիւն: Ի նկատի ունենալով գործի կարեւորութիւնը եւ ընկե-րութեան պահանջն ու օջուկները, հրաւիրում ենք անդամներին մի կողմ դնել անձնական գծում հայելները, կուսակցական պատկառու-նքն ու կապերը, ուղիղ սրտով մտնելով ջուլտարութեան տուփին եւ տալ արժանաւոր-ին արժանի քուէն: Մասնակցում մեծ պատաս-խանատուութիւն կայ խորհրդի անդամների վրա, որոնցից կախված է ընկերութեան յարաւեւ ու արդիւնաւոր կեանք ունենալը:

Սպասենք բարի յոյսերով հասարակական եր-կու բարիքներին:

Վաղ. Նահապետեան

ՆԱՄԱԿ ԽՄԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

Բագու, նոյեմբերի 10-ին

Բ ա գ ու ն ա մ ա կ պ. Ն. Դ ա լ թ ե ա ն ի ն

Ես երբէք նեղութիւն յանձն չէի առնի «Մը-յուի» № 253-րդ համարում ձեր գրած նամակ-ին պատասխանել, եթէ դուք թոյլ չը տայիք ձեզ հրատարակ գալ, իբրեւ հայ բեմի սրբ-տաջաւ բարեկամ, եւ գանազան միջոցներով չաշխատէիք հեղինակ եւ անուանարկել թէ իմ անձնատուութիւնը եւ թէ իմ արտիստական գործունէութիւնը:

Երեւի, դուք նոր պիտի սպորէք այն այսու-րենական ճշմարտութիւնը, թէ դրամատի անձ-նատուութիւնը նոյն ինքն բեմն է, եւ դերա-սանի պատիւը բեմի պատիւը: Աշխատելով այդպիսի ազդե ձեռքով անուանարկել ինձ եւ իմ գործընթացութիւնը, դուք անթերի պատկե-րանում էք, թէ հայ բեմի որ տեսակի օրտա-ցաւերիցն էք:

այն այսքանը, որ այդ բոլոր ընկերութիւնները իրանց արդիւնաւէտ ազդեցութեամբ շատ մեծ դեր են խաղում ներկայ ստատեակական կենտրոնում եւ արդէն, խիտ ցանցի նման, ծածկել են ամ-բողջ քաղաքակիրթ աշխարհը՝ Ամերիկան ու Եւրոպան: Փաստերն այնքան զօրեղ են, այն-քան յուստուած, որ գերմանացի հեղինակ Էրնստ Բուշ իր «Die soziale Frage und ihre Lösung» վերնագրով գրութեմը մէջ աշխատում է ապա-ցուցանել, թէ նոյն իսկ ամբողջ սօցիալական հարցը կարելի է լուծել միմիայն այդպիսի ըն-կերութիւնների շնորհիւ: Չափազանցութեան է չափ հարկէ, բայց այդ չափազանցութեան մէջ էլ ճշմարտութեան մի խոչըր մասն կայ: Իրողութիւնն այն է, որ «այդպիսի կազմա-կերպութիւնները, ինչպէս առում է հուշակա-ւոր անտեսագէտ Վերներ Չոմբարտ^{*)}, նպաս-տում են քաղաքակիրթութեան զարգացմանը, անհաստատակաւ ազատութեանը եւ որոշ չափով թեթեւացնում են կապիտալիզմի ծանրու-թիւնը...»

Վերջինք, օրինակ, անգլիական «Trade Union»-ները, որոնք զբաղանջում են 1896 թ. հաս-նում էր 17,546,926 ֆունտ ստերլինգի, իսկ անդամների թիւը—1,492,371-ի: Այդ «Union»-ները բացի այն, որ իրանց անդամների բազ-մաթիւ բարիքներ են հասցնում, առկա են նաեւ խոչըր դրամական արդիւնք—տարեկան 6,337,490 ֆունտ ստերլինգ, որը նոյնպէս ան-դամների սեփականութիւնն է կազմում Յայտ-նի Միջնէյ Վերբի ասելով անգլիական բա-նաւորների 20% արդէն անդամակցում է այդ կազմակերպութիւններին եւ ցանկալի հոսանքը մեծեղանում է արդեցատարի:

Բայց միւս քաղաքակիրթ երկիրներն էլ այդ-պէս այսքանը, որ այդ բոլոր ընկերութիւնները իրանց արդիւնաւէտ ազդեցութեամբ շատ մեծ դեր են խաղում ներկայ ստատեակական կենտրոնում եւ արդէն, խիտ ցանցի նման, ծածկել են ամ-բողջ քաղաքակիրթ աշխարհը՝ Ամերիկան ու Եւրոպան: Փաստերն այնքան զօրեղ են, այն-քան յուստուած, որ գերմանացի հեղինակ Էրնստ Բուշ իր «Die soziale Frage und ihre Lösung» վերնագրով գրութեմը մէջ աշխատում է ապա-ցուցանել, թէ նոյն իսկ ամբողջ սօցիալական հարցը կարելի է լուծել միմիայն այդպիսի ըն-կերութիւնների շնորհիւ: Չափազանցութեան է չափ հարկէ, բայց այդ չափազանցութեան մէջ էլ ճշմարտութեան մի խոչըր մասն կայ: Իրողութիւնն այն է, որ «այդպիսի կազմա-կերպութիւնները, ինչպէս առում է հուշակա-ւոր անտեսագէտ Վերներ Չոմբարտ^{*)}, նպաս-տում են քաղաքակիրթութեան զարգացմանը, անհաստատակաւ ազատութեանը եւ որոշ չափով թեթեւացնում են կապիտալիզմի ծանրու-թիւնը...»

Վերջինք, օրինակ, անգլիական «Trade Union»-ները, որոնք զբաղանջում են 1896 թ. հաս-նում էր 17,546,926 ֆունտ ստերլինգի, իսկ անդամների թիւը—1,492,371-ի: Այդ «Union»-ները բացի այն, որ իրանց անդամների բազ-մաթիւ բարիքներ են հասցնում, առկա են նաեւ խոչըր դրամական արդիւնք—տարեկան 6,337,490 ֆունտ ստերլինգ, որը նոյնպէս ան-դամների սեփականութիւնն է կազմում Յայտ-նի Միջնէյ Վերբի ասելով անգլիական բա-նաւորների 20% արդէն անդամակցում է այդ կազմակերպութիւններին եւ ցանկալի հոսանքը մեծեղանում է արդեցատարի:

Բայց միւս քաղաքակիրթ երկիրներն էլ այդ-պէս այսքանը, որ այդ բոլոր ընկերութիւնները իրանց արդիւնաւէտ ազդեցութեամբ շատ մեծ դեր են խաղում ներկայ ստատեակական կենտրոնում եւ արդէն, խիտ ցանցի նման, ծածկել են ամ-բողջ քաղաքակիրթ աշխարհը՝ Ամերիկան ու Եւրոպան: Փաստերն այնքան զօրեղ են, այն-քան յուստուած, որ գերմանացի հեղինակ Էրնստ Բուշ իր «Die soziale Frage und ihre Lösung» վերնագրով գրութեմը մէջ աշխատում է ապա-ցուցանել, թէ նոյն իսկ ամբողջ սօցիալական հարցը կարելի է լուծել միմիայն այդպիսի ըն-կերութիւնների շնորհիւ: Չափազանցութեան է չափ հարկէ, բայց այդ չափազանցութեան մէջ էլ ճշմարտութեան մի խոչըր մասն կայ: Իրողութիւնն այն է, որ «այդպիսի կազմա-կերպութիւնները, ինչպէս առում է հուշակա-ւոր անտեսագէտ Վերներ Չոմբարտ^{*)}, նպաս-տում են քաղաքակիրթութեան զարգացմանը, անհաստատակաւ ազատութեանը եւ որոշ չափով թեթեւացնում են կապիտալիզմի ծանրու-թիւնը...»

Վերջինք, օրինակ, անգլիական «Trade Union»-ները, որոնք զբաղանջում են 1896 թ. հաս-նում էր 17,546,926 ֆունտ ստերլինգի, իսկ անդամների թիւը—1,492,371-ի: Այդ «Union»-ները բացի այն, որ իրանց անդամների բազ-մաթիւ բարիքներ են հասցնում, առկա են նաեւ խոչըր դրամական արդիւնք—տարեկան 6,337,490 ֆունտ ստերլինգ, որը նոյնպէս ան-դամների սեփականութիւնն է կազմում Յայտ-նի Միջնէյ Վերբի ասելով անգլիական բա-նաւորների 20% արդէն անդամակցում է այդ կազմակերպութիւններին եւ ցանկալի հոսանքը մեծեղանում է արդեցատարի:

Բայց համարեթիւն ունենանք ձեզ լեզու, տեսնել ինչ էք տուել, կանխաւ ընթերցողի ներողամտութիւնը հայցելով:

1) Աւելում է, որ ա. Սիրանոյ ղէս ու ղէն ընկած սիրողներ է որոնում, որ ներկայացում տայ այստեղ, գրում է ք:

Այնքան խոցովի էք դուք ձեր այս խօսքերով, որպիսին կարծում էք եւ ուրիշներին. ինձ ծա-նօթ հասարակութեան եւ ոչ մի անդամը չէ կարծի երբէք, որ ա.

